

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

QUIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TERTIUS NUNCI ALYBIA

ET ELECTORUM CONSERVATI

XXV. ÉVF. 1925. JANUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. l.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM

LECTORUM CONSERVATI

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Bizalom a Gondviselésben. — *Lovich Ilona:* Új születések perce. — *Dr. Pataky Arnold:* Az Eucharisztia és a lelki élet. — *Reitner Irma:* A szent év. «L'anno santo.» — *Stadler Frieda:* A gyóntatószéknél. — *Tárca: Eöri János:* Fölkel a Nap. — *Krónika.*

Mélyen tisztelt munkatársainknak, összes kedves olvasóinknak, áldásos boldog új évet kívánunk.

*Az «Örökimádás» szerkesztője
és kiadóhivatala.*

A karácsonyi könyvpiac újdonságai közül kiemeljük és kedves olvasóink figyelmébe ajánljuk a következőket:

Dr. Babura László: Szent Ambrus élete. Kiadta a Szent-István-Társulat: Kapható kiadóhivatalunkban is, ára 28.000 K és a portó. Fáradhatlan ügyvezető igazgatónk új könyvvel ajándékozta meg a lelkiolvasmányt kedvelő katolikusokat: Szent Ambrus életével. Őt részben, huszonöt fejezetben tárgyalja Milánó nagy püspökének életét. Amit annak idején «Szent Ágoston életé»-ről írtunk; egészében állítjuk az előttünk fekvő életrajzról is. Dr. Babura keneteljes, képekben gazdag s mindvégig kellemesen stilizált előadásmódja különösen kedvessé teszi amúgy is nagyszerű témáját. Melegen ajánljuk lelkiolvasmányul.

A Szent István Könyvek mintájára az «A Szív Könyvtára»-nak is megjelent első két kötete:

Az 1. szám címe: Az élet glóriás művészete. Írta: *Dr. Andrassy Kálmán.* E könyv két részből áll. Az elsőben «A lélek megújbodásáról», «Az életről és életművészetről», «Minden szépségnek forrásáról», «Jézus a Mesterünköröl», «Olóriás kortársainkról» találunk emelkedett hangú és lelkünket szárnyraéltető, talpraesett értekezéseket. A második rész P. Kempf Konstantin S. J.: «Die Heiligkeit der Kirche im 19. Jahrhundert» című művéből közli tizenhat, a legkülönbözőbb viszonyok között és életkorban élő emberek példás életét. Rendkívül értékes ez a 93 lap terjedelmű könyvecske. Szívesen ajánljuk olvasóinknak. Ára 350 K. (Szorzószám 7000.)

A 2. számú címe: Hieronymo Szent Ferenc, Nápoly apostola, élete 1642—1716. Írta: *P. Laczika Ferenc S. J.* Nyolc fejezetben 131 lapon ismerteti meg bennünket a szerző Hieronymo Szent Ferenc jézustársasági atya életével. Úgy áll előttünk e törékeny testű, de erőslelkű páter, mint az önzetlen felebaráti szeretet és az igazi keresztény alázatosság hőse. Már pedig emez erények alapvető fontosságúak minden katolikus előtt, aki hitét s a lelki életet komolyan veszi. Az életrajz mellett a szerző iparkodik a tanulságokat is leszűrni az olvasó számára, hogy annak lelki hasznát még inkább növelje. Szeretettel ajánljuk lelki olvasmányul.

Kiadóhivatalunkban megrendelhető: Varga—Walser: Örökimádás imakönyv. Ára: bőrkötésben 260.000 K, félvászonkötés kisbetűs 98.000 K, félvászonkötés nagybetűs 112.000 K. Szent József imakönyv 48.000 K. Mindegyiknél külön felszámítandó a postadíj.

«Fölkel a Nap» tárcánkat kezdettől tartalmazó füzeteket kívánatra szívesen megküldjük új előfizetőinknek.

Bizalom a Gondviselésben.

RISZTUS születése az Úristen atyai szeretetének gyümölcse. «Úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adá, hogy minden, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.» *Isten az Ó mindentudásával előre látta az emberek magatartását az ő Fiaival szemben és mégis odaadta.* Aki erre képes volt a mi lelkünk üdvéért, nekünk abszolút jóakarónk. Krisztus születése, az ő megváltói küldetése örök időkre szóló és minden ellenérvet fölülmuló bizonyíték erre.

Jusson eszébe ez azoknak, akik az élet küzdelmeiben elkeseredetten türelmetlenkednek: miért nézi el Isten mindezt? Ha nem is tudunk minden «miért»-re választ adni, bízunk az isteni Gondviselésben. A mi szenvedéseink és küzdelmeinkkel is ugyanaz a célja: a mi lelkünk dicsősége és örök boldogsága.

Gondterhes, nehéz napokkal köszönt ránk az újesztendő. Jó lesz lelkünkbe vésni a bethlehemi jászol argumentumát: Isten szeretett és szeret szenvedéseinkben is.

Az Oltáregyesület tagjainak, akik a szentségi Jézus barátságában élnek, különösen kötelességük: hogy lelki erővel járjanak elől sokszor nagyon csüggeteg testvéreik között. A legméltóságosabb Oltáriszentség az első karácsony folytatása, szentségtartónk, a bethlehemi jászolnak tisztségben örököse. Nekünk tehát sokkal könnyebb karácsonyi hangulatban, örömben és békességben élnünk. Mi arra is vállalkozhatunk, hogy a karácsonyi kegyelmeknek lelkünkön át mások szívébe is utat nyissunk; az Eucharisztániának, annak a kimondhatatlanul gazdag Forrásnak élő csatornáit, új apostolait legyünk. A Gondviselésben bízó s a legfőbbesőbb Oltáriszentség kegyelmeivel élő s azokat közvetítő oltáregyleti tagok kellene nekünk s akkor biztosítva látjuk az újesztendőt. «Tebenned bíztam, Uram, ne szégyenüljek meg sohasem.»

Dr. Mátrai Gyula.

ÚJ SZÜLETÉSEK PERCE.

Néha van úgy, hogy elragadja
A kegyelem sodra az embert,
Ragadja és viszi előre.

Olyankor nincs útban — megállás,
Ie, messze multba visszanezés,
Se vágy: leroskadni a szegletköre.

Olyankor minden gondolat nagy,
Minden lélegzet óriási,
A lépés gátat-szaggató, szabad.

Olyankor sírva megcsikordul,
Befoszlik minden köfelék,

A régi ember szól: Elég
Az ámitásból! Nyujtsd ki már magad,
És talpra áll a test,
Mivelhogy menni kész
A lélek — átölel
És lánggal elemészt
Egy szálló perc alatt,
Egy szülő, mérhetetlen,
Győzelmes perc alatt
Az élet akarója:
Az élő Akarat.

Lovick Ilonka.

Az Eucharisztia és a lelkiélet.

HA TELJESEN meg akarjuk érteni és át akarjuk érezni, milyen kincse az Oltáriszentség a katolikus egyháznak, menjünk el lélekben Lourdesba és vegyünk részt egy szentségi körmeneten. Aki ezt egyszer is látta, életében sohasem felejtethi el. A körmenet a jelenések grottájától indul meg, minden külső fény és pompa nélkül, az Oltáriszentséget dicsőítő énekeket zengve. A Szentolvasó bazilikája előtt elterülő óriási téren ezalatt a betegeknek százait helyezik el. Midőn a körmenet ideér, elhallgat az ének és amíg a körmenetet vezető püspök vagy pap minden egyes beteget külön-külön megáld az Oltáriszentséggel, felhangzanak az eucharisztikus Jézushoz intézett, végtelenül megható könyörgeések. Evangéliumi jelenetek újulnak meg szemünk előtt: mintha a palesztinai néptömegeket látnók és hallanók, akik a hegyeket megindítani képes bizalommal kéri az Úr Jézustól betegek meggyógyítását.

«Uram, imádunk Téged!

Uram, remélünk Benned!

Uram, szeretünk Téged!

Betegek gyógyítója, könyörögj érettünk!

Üdvöztőnknek Anyja, k. é.

Tisztaságos Anya, k. é.

Lourdesi szent Szűz, k. é.»

Majd felhangzik az ének:

Adoremus in aeternum Sanctissimum Sacramentum.

«Áldott, aki az Úr nevében jó!

Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!

Te vagy az én Uram és Istenem!
 Hozsanna, hozsanna Dávid Fiának!
 Jézus Krisztus Anyja, könyörögj érettünk!
 A malasztok szerzőjének Anyja, k. é.
 Szomorúak vigasztalója, k. é.»

Majd a Boldogságos Szűzhöz intézett ének:

Monstra Te esse Matrem.

Sumat per Te preces,

Qui pro nobis natus

Tulit esse tuus.

«Uram, mi hiszünk, de növeld hitünket!
 Te vagy a föltámadás és az élet!
 Ments meg minket, Jézus, mert elveszünk!
 Jézus, szűz Mária Fia, irgalmazz nekünk!
 Nagyhatalmú szent Szűz, könyörögj érettünk!
 Jóságos szent Szűz, k. é.
 Mennycsatorna ajtaja, k. é.»

Majd újból felhangzik a dal, bűnbocsánatért esedezve:

Parce Domine, parce populo tuo,

Ne in aeternum irascaris nobis.

«Isten, jöjj segítségünkre, siess oltalmunkra!
 Uram, ha akarsz, meggyógyíthatsz engem!
 Jézus, ki minket annyira szeretél, irgalmazz nekünk!
 Szelíd és alázatos szívű Jézus, irg. nek.
 Jézus, a mi menedékünk, irg. nek.
 Üdvözítőnknek Anyja, könyörögj érettünk!
 Betegek gyógyítója, k. é.»

Ismét:

Monstra Te esse Matrem stb.

«Jézus, Dávid Fia, irgalmazz nekünk!
 Jézus, a szegények atyja, irg. nek.
 Jézus, a szomorúak vigasztalója, irg. nek.
 Jézus, a mi menedékünk, irg. nek.
 Szűz Mária, Isten Anyja, könyörögj érettünk!
 Bűnösök oltalma, k. é.
 Keresztények segítsége, k. é.»

Majd újból:

Parce Domine stb.

És végül a könyörgések utolsó, legmeghatóbb szakasza:

«Uram, akit szeretsz, beteg!

Uram, add, hogy lássak!

Uram, add, hogy halljak!
 Uram, add, hogy járjak!
 Szentolvasó Királynéja, könyörögj érettünk!
 Áldott legyen a Szent és Szeplőtelen Fogantatás!»

A könyörgéseket az

Adoremus in aeternum stb.

ismételt eléneklése rekeszti be.

Igen, Lourdesben kifejezésre jut az a nagy igazság, hogy az Oltáriszentség az egyház és a lelkek életében ugyanaz, ami az Úr Jézus imálandó személye az egyházban és a lelkekben. Az Oltáriszentség nem pusztán élettelen jel, nem pusztán szent dolog, talán drága ereklyéje az Úr Jézusnak, hanem maga az élő Jézus Krisztus, ki ebben a fölséges szentségben köztünk tartózkodik és folytatja megváltó és megszentelő munkáját a lelkekben a világ végéig.

Hallgassuk meg szent Pál tanítását az Úr Jézusról az egyház életében, melyet a nagy apostol főleg az efezusiakhoz, a kolosszabeliekhez és Filippi híveihez írt leveleiben fektetett le.

Ez a tanítás szédítő magasságban mutatja nekünk az Úr Jézust, mint Isten fiát, mint az egész teremtett világ Urát — és mégis oly közel hozza Őt hozzánk, hiszen ugyan Ő együttal a mi Üdvözítőnk is.

Szent Pál tanításának alapja, hogy Jézus az Isten fia, az Atyával egyenlő Isten, kit mélységes megalázkodásáért és engedelmességéért a mennyei Atya felmagasztalt és olyan nevet adott neki, mely minden név fölött van, mely névnek hallatára minden térd meghajlik mennyben, földön és a föld alatt, mert az Úr Jézus Krisztus az Atya Isten dicsőségében van. (Filipp. 2, 9—11.) Szent Pál nem győzi eléggé hangsúlyozni az Úr Jézus végtelen fölségét, kit föltámadása után az Atya jobbára helyezett és minden fejedelemség és hatalmasság, minden erő és uraság fölé emelt, kinek mindent alávetett, kit az egész egyház fejévé tett (Ef. 1, 20, 21.), aki a láthatatlan Istennek képmása, akiben az istenség teljessége lakozik és aki szent embersége szerint elsőszülött a teremtmények között (Kol. 1, 15; 2, 9.), ki uralkodója az egész világnak (Kol. 2, 10.), úgy a természet, mint a kegyelem rendjében. Átala alakult minden az égben és a földön (Kol. 1, 16.); Ő van mindenek előtt, mindent betölt és Őbenne áll fenn minden. (Ef. 4, 10. Kol. 1, 17.) Szent Pál csodálja Jézus Krisztus végtelen gazdagságát, melyet emberi értelem nem képes felfogni (Ef. 3, 8.), bölcsességének és tudásának elrejtett kincseit (Ef. 3, 19; Kol. 2, 3.), szeretetének végtelenségét, melynek szélessége és hosszúsága, magassága és mélysége megmérhetetlen (Ef. 3, 18.) és amely őt arra vitte, hogy magát érettünk emberekért áldozatul adja. (Ef. 5, 2.)

Ez a fölséges Istenember az egyház feje (Ef. 1, 22; 4, 15; Kol.

1, 18, 24.), az egyház testének Üdvözítője (Ef. 5, 23.) és belőle árad a természetfölötti élet az egyház egyes tagjaiba. (Ef. 2, 10.) Nélküle nem lehet szó kegyelmi életről az egyház tagjaiban; Ő tartja össze az egyházat (Ef. 1, 10, a görög szöveg szerint.), melynek Ő az isteni jegyese. (Ef. 5, 32.) Az Ő szeretete alkotta meg az egyházat, mint szeplőtelen, tiszta, dicsőséges jegyest (Ef. 5, 27.) és Ő hív bennünket a kegyelemnek országába, a természetfölötti élet világába (Ef. 1, 11.), miután szenvedésével és halálával az üdvösség útját megnyitotta.

Megrázó hiligazság, hogy minden kegyelemnek, mely lelkünkre árad, az Úr Jézus megváltó halála, az Ő szentséges vérének hullása volt drága ára. Szent János igen kemény, de találó szóval él, midőn az emberiség állapotát festi a megváltás előtt: «massa dammata», kárhözra szánt tömeg. «Vendere se potuerunt homines, redimere non potuerunt», az emberek eladhatták volna magukat, de magukat megváltani nem lettek volna képesek. A bűn váltságdíját egyedül az Istenember fizethette meg méltóképen. Szent Pál számtalanszor hangoztatja leveleiben, hogy az Úr Jézus vére által van megváltásunk és bűnbocsánatunk (Ef. 1, 7; Kol. 1, 14.), Ő tette jóvá a bűn átkát (Kol. 1, 20.) és Ő szerzett békességet szent keresztyének vére által mindazokra nézve, mik a földön és mik a mennyekben vannak. (Kol. 1, 20.)

(Folyt. köv.)

GYÓNÁS ELŐTT

Puszta tájnak árva fája,
Sötét varjak szállnak rája:
Zörgő ágán megpihennek,
De nem örül senki ennek.

Se virága, se gyümölcse,
Élte célját mely beföltse.
Bevele a sárba szórva...
Észi már a sárga-kórja...

Nincsen benne erő, élet!
Bús világa éjbe mélyed...
Villan már a fejsze messze,
Hogy az árva fát kímesse!

Jaj! Te lelkem: szegény bús ja,
Hová lett a menyed jussa?!
Hová lett a tiszta béke,
Boldog multad régi éke!

Krisztus az út — és elhagytam,
Tüzes szívét — majd megfagytam,
Ő volt a fény — éjben jártam,
Messze űzőit, Kainná váltam.

Szegény lelkem árva kertje
Tövis, bojforján felverte.
Futó szélnek siralmára,
Recseg, ropog minden ága.

Ó Jézusom, nem bírom már,
Összedőlve, mint egy romvár,
Oda hullok szent öledbe,
Lelkem sötét terhét vedd le!

Tisztítson meg szent kegyelmed,
begyek vidám, újra gyermek
S nyiladozni fog még a fa
S virágokkal tér meg Haza.

Valkony Ferenc.

«A szent év» — «L'anno santo».

XI. Pius pápa f. évi május 31-én kelt: «Infinita Dei misericordia» kezdetű enciklikájában a legnagyobb szeretet hangján hívja meg híveit, összes keresztény gyermekeit, a szent vagy jubileumi év méltó megülésére.

Jubileumi vagy szent évnek hívják azt az évet, amelyben a Szentatya teljes bűnbocsánatot, vagyis teljes búcsút engedélyez (non solum plenum et largiorem, imo plenissimam omnium veniam peccatorum).

A hívek a rendes feltételek mellett — t. i. a szentgyónás és szentáldozáson kívül — meglátogatják a rómaiak húsz napon át, a zarándokok tíz napon keresztül naponként a szent Péter és szent Pál apostolok templomait, a lateráni (szent János) és a Maria Maggiore templomokat.

Minden teljes búcsúnál a feltételek között van a pápa szándékára való imádkozás. A Szentatyának ismert általános szándékain kívül az Enciklika szerint azért kell különösen is imádkoznunk, hogy a teljes béke uralkodjék Európában, de nemcsak papíron, hanem a lelkekben és hogy az a szomorú helyzet, amely még folyton tart, megszűnjék; hogy minden eretnek és szakadár (nemkatholikus) visszatérjen az Egyház kebelébe és végül, hogy Palesztina sorsa a katolikusok szent érdeke szerint alakuljon.

* * *

Azt hiszem, nem érdektelen a szent év eredetéről beszélni. Ennek keletkezése a XIII. század végére esik. Rómába többször nagyszámú zarándok jött és hivatkoztak nagyon öreg emberekre, akik azt állították, hogy Rómában — időnként — nagy, vagyis teljes búcsúkat engedélyeztek.

A század vége felé oly nagy tömegekben jöttek a zarándokok, hogy VIII. Bonifác végre is átnézte a Vatikán irattárát, hogy ennek nyomára akadjon, de hiába.

Ekkor a pápa látva a hívők nagy vágyát és buzgóságát, maga rendelte el a jubileumi évet, amelyet minden századik évben rendelt megtartatni.

A hívők a rendes feltételek mellett — a rómaiak harminc napon át, a vidékiek tizenöt napon át — meglátogatják a szent Péter és Pál templomokat.

Az első ilyen hivatalosan engedélyezett jubileumi év 1300 volt, amikor is a zarándokok olyan tömege jött Rómába, hogy nagyon sok ember az utcán, a tömegben lelte halálát. Fejedelmeket, püspököket, apátokat s megszámlálhatlan népet láttak ott. Giovanni Villani olasz történétíró, mint szemtanú, azt mondja, hogy Róma utcáin állandóan legalább 200.000 ember mozgott. Az úton levő zarándokokat nem számítja ezekhez. Gaz-

dag ajándékokat hagytak mindkét templomban s mindannyian jól el voltak látva.

VI. Kelemen ötven évre szállította a jubileumi év megtartását s így

Elmélkedjünk!

a másodikat már 1350. évben tartották meg. A feltételek ugyanazok maradtak, csak hozzájött még a lateráni templom látogatása is. Dacára a pestisnek, a borzasztó hidegnek, a rossz utaknak és ezernyi akadálynak, még több ember jött Rómába és az előbb említett Villani történetíró fivére, Matthias Villani szerint, éjjel-nappal jártak a zarándokok.

Minden kellemetlenséget, fáradságot, jámborsággal, alázattal viseltek el s miután sem elegendő szálloda, sem elegendő lakás nem volt, a magyarok és németek nagy csoportokba összeverődve, tűz körül ülve vagy a szabad ég alatt fekvé pihentek. A korcsmákban az emberek maguk szolgálták ki magukat s a zarándokok lelették a pénzt az asztalra s úgy mentek el. Senki a korcsmárost meg nem csalta. Ugyanezen Villani szerint, Róma utcáin állandóan 1,000.000 ember járt. A zarándokok közül sok már nem látta viszont hazáját, mert az úton pestisben halt meg.

VI. Orbán pápa 1389-ben minden harmincharmadik évre szállította le a jubileumi év megtartását; 1470-ben II. Pál pápa minden huszonötödik évben állapította meg a jubileumi vagy szent év megtartását, melyet Rómában azóta is nagy ünnepélyességgel tartanak meg állandóan. VI. Sándor pápa kezdette meg a jubileumi kapu feltörését. VIII. Kelemen 1600-ban nyitotta meg a jubileumi évet s az oly fenséges és csodás volt, a zarándokok oly óriási tömegben vonultak fel, hogy e látványra sok protestáns, sőt török is megkeresztelkedett.

II. Pál pápa állapította meg a nyilvános szertartásokat is, amelyek ma is használatosak. Mindig az előző év, így most 1924 karácsony vesperáján kezdődik és tart 1925 karácsony vesperájáig.

Legelőször is a Szentatya a Szent Péter-templomban, ugyanekkor egy-egy bíboros vagy legatus a laterc, a Szent Pál, a lateráni templomban és Maria Maggiore-templomban kitöri a jubileumi kaput, amelyet a jubileumi év utolsó napján újra befalaznak.

A jubileumi év alatt minden rendesen elnyerhető teljes búcsú (pl. az Úr angyala naponkénti imája stb. által nyerhető) szünetel, kivéve a halálóráján nyerhető teljes búcsú.

A szent év után a Szentatyák — rendesen — engedélyeznek minden egyházmegyében ilyen jubileumi búcsút, mely fél évig szokott tartani, mely idő alatt a megállapított feltételek szigorú megtartása mellett nyerhető teljes búcsú. Itt a templomlátogatáson kívül még böjt és alamizna is jár a feltételekhez.

Napjainkban, miután a középkor nagy hite és buzgósa — sajnos — hiányzik, alig hiszem, hogy a hívek közül sok elmenne Rómába, ha nem történe kényelméről gondoskodás. De már hosszabb idő előtt, amerikai vállalkozók külön e célra és csak ez időre felállítandó barakvárosrészek felállítására vállalkoztak és a mi kényelmünkről is bizonyára gondoskodnak. Hiszen épen ez év folyamán több — minden tekintetben — nagy-sikerű zarándoklat ment Rómába.

Krisztus helytartója hív, siessünk minél nagyobb tömegekben az ő hívó szavára.

Reiner Irma.

A gyóntatószéknél.

OTT SZORONGTUNK a gyóntatószék körül és bizony sokan voltunk s azok közül én a legutolsó. A másik gyóntatószék körül is ugyanaz a tolongás. Bevallom, az a tudat, hogy még olyan nagyon, nagyon soká kell várnom, kissé felszabadította gondolataimat és kicsit elkalandoztam. Nem nagyon messzire: csak a gyóntatószék körül és csupa épületes dolog körül.

Örültem, hogy ennyien vagyunk, örültem az imába merült arcoknak, a csörgő rózsafüzéreknek, a sokat használt imakönyveknek, a buzgó térdeléseknek.

Egyszerre gyors léptekkel tipegett felénk valaki. Valami cifrán öltözött kisasszony. Hegyes kis kalap a fején, mélyen a szemére húzva, feltűnően fehér és rózsaszín arc, divatosan összefogott prémes kabátka, világos harisnya, prémes hócipő...

— No ez ugyan nem való közénk — gondoltam, végignézve a mi szolidruhás, imádkozó csoportunkon. Aztán hirtelen eszembe jutott, hogy még itt, a gyóntatószék mellett is a mások gyarlóságaira gondolok és nem a saját bűneimre és megszegyenülten hájtva le fejemet, imába fogtam.

Izgatott beszélgetés zavart meg. Közvetlenül a gyóntatószék mellett állt az én cifra kisasszonyom, vele szemben igen elutasító arccal a sorban legelső gyónó. Szavaiból csak annyit hallottam már: «... és én különben is heti gyónó vagyok, én úgy sem maradok soká. Aki korán akar gyónni, az keljen fel korán. Én is korán keltem.»

A kisasszony zavart arccal nézett a második néniire, az pedig kérdés nélkül átvette a szót:

— Hogyisne, akkor mindenki jöhetne. Csak tessék beállni a sorba.

A kisasszony egy merész fél lépést tett és be akart illeszkedni a harmadik és negyedik gyónó között levő kis hézagba. Erre azonban szinte vezényszóra, szorosán egymás mellé illeszkedtek a gyónók.

— Kérem, ne tessék tolakodni!

A kisasszony számára nem volt hely.

Erre átjött a második sorba. Én a harmadikban állván, most már megértettem szavait:

— Nagyon kérném, ha olyan szívesek volnának, nekem hivatalba kell mennem, ha megengednének, ha én előbb...

— Nagyon sajnálom; én se lustálkodásból élek!

— Nekem majd leszakad a lábam, én bizony nem tudok soká állni. Én nem engedek senkit előre.

jegyzett, mikor egypercre levette szemét olvasmányáról; jegyzett, gyorsan, mindenféle jelekkel, amik között egyedül csak ő tudott eligazodni. A tizedik füzet, amelyikből az első munkája készült, már az asztal legalsó fiókjában pihent. Mikor fog majd ez a kilenc is odakerülni? A belőlük kinőtt könyvek meg oda a legfelső polcra, oda az első mellé, szépen bekötve, egy sorba? «Tamás, Tamás, mikor lesz ez és hogyan?» — hallotta olykor másik énjének sötét kérdéseit, mikor úgy néha kimerült és fáradt volt a szeme is, gondolata is s ilyenkor az ablak felé fordított tekintetével kibámult a levegőbe, az alkonyatba, az égbe. Már sejtette, hogy szörnyű nagy dologba kezdett. Csak azt nem sejtette még, hogy erején felül vállalkozott. Elszántan lámpát gyújtott ilyen gyöngé pillanatokban s tovább olvasott s tovább jegyezte hieroglifáit. «Csak nem leszek nevetéssé önmagam előtt — mondta magában Tamás. — És mások előtt sem, hiszen jó vastag betűkkel, jó nagy római számmal oda van már nyomtatva, hogy: I. kötet. Legalább még egyet kell elkészítenem. Ha pedig az is meglesz, akkor meg nyilvánvaló lesz, hogy egy teljes gyűjteménynek az első kötetei. Nem, szó sincs róla, hogy abbahagyjam. Irtak már százan is, ezren is nagyobb munkákat is, mint amekkora ez lesz. Azok se voltak angyalok. Nem, meg kell lennie!»

Az egyik délelőtt valamiért a szobájába szaladt. Az inas épen takarított, jobban mondva épen a jegyzetes füzetét nézegette, forgatta. Szent nyugalommal lépett el az íróasztaltól, a földön fekvő seprőt felemelte és söpört tovább. Kis vártatva mosolyogva szólt Tamáshoz:

— Gondi úr, annyi itt a könyv, hogy mozogni sem tud az ember. Nem lehet rendet csinálni. Most ehhez nem szabad hozzányúlni, most meg ez maradjon a helyén, úgy ahogyan van. Aztán itt ez a sok papirdarab! S ha a cűg levisz egyet az ágy alá, persze akkor én vagyok az oka, hogy elveszett. Képes Gondi úr egy körmömnyi fecniért két hétig egy szót se szólani... Igazán, én röstellem magamat, mikor jön valaki s látja ezt a nagy rendetlenséget. Ezek az írják meg? Mi van ezekben, Gondi úr?

— Semmi közöd hozzá. Söpörj és hallgass — mondta Tamás komoran. — Ne tarts nekem itt előadásokat.

— Ha én magának volnék Gondi úr, Isten bizony, nem rontanám el ilyesmikkel a jó dolgomat. Minek azt kiírni, amit mások beleírtak már egyszer a könyvbe. Még ha olvasni lehetne! Ezekben a könyvekben nyomtatásban van meg. Abból jobban lehet olvasni. Én ugyan nem, mert...

Tamás nem várta meg, míg a Miska befejezi mondatát. Egy pillanatra villogó szemmel nézett Miskára, aztán hirtelen, idegesen otthagya. De még sokszor maga előtt látta vigyorgó mosolyát; sokszor csengett még a fülébe a csufolódása, különösen nehezebb perceiben. Iparkodott

Választmányi gyűlésünk december 15-én volt, országos főigazgatónk akadályoztatása és ügyvezető-igazgatónk gyengélkedése miatt dr. Madarász István pápai kamarás, érseki főtitkár vezetésével. Dr. Madarász megnyitóbeszédében Lagerlöf Zelma által elbeszélte Augustus-legenda köré csoportosítja gondolatait a Krisztus-várás idejének megújító erejéről, a mélységes hitről és szeretetről, amellyel a hit útján járunk kell. Azután a kegyelmes elnökszöveget köszönti fel névnapja alkalmából. Üdvözlő báró Benz Ottóné, Csáky Ilona grófnőt abból az alkalomból, hogy mint a komité tagja, először vesz részt a választmányi gyűlésen.

A tabáni Oltáregyesület működéséről nagy gonddal megírt beszámolót ismerteti ezután. Tabánban minden hó harmadik vasárnapján volt gyűlés, imaóra, közös szentáldozás, amelyen a tagok épületes buzgósággal vettek részt. Terjesztőnői gyűléseiket az elnöknő lakásán tartották. Gyűjtöttek 496.000 K-t az Oltáregylet céljaira. Egész éven át díszítették az oltárokat. Schmidtbauerne öngyógyítása gyönyörű fátyolt adományozott a szentségtartóra. Körmeneteken a tagok saját zászlójuk alatt jelentek meg. A zászlót az elmúlt évben szerezték; a zászlóanya tisztét Gabriella főhercegnő töltötte be. Részt vettek a templomharangok beszerzésére indított gyűjtésen, elősegítették az ugyanezen célt szolgáló templomi hangverseny sikerét is. A tagok száma 237. A gyönyörű képet nyújtó jelentést a választmány tagjai is megilletődéssel hallgatták és külön köszönetet szavaztak a tabáni Oltáregylet nagyszerű működéséért,

Engesztelő kilencnapú ájtatosság, mint minden évben, az idén is lesz az Örökimádás-templomban. Ideje január 17—25-ig. A szentbeszéd minden este negyedhat órakor lesz. Szónok P. Böle Kornél dominikánus atya lesz, egyszer pedig vagy a megnyitáson, vagy a befejezésen dr. Csernoch János bíbornok hercegprímás öminenciája. Kívánatos volna, hogy legalább a budapesti fiókoltaegyletek tagjai minél számban vennének részt ez engesztelő ájtatosságon.

A „szent év“-ről, amely karácsony vigiliáján kezdődik, ismertető cikket közöl lapunk. Itt csak egy-más apróságot akarunk még közölni.

Az *olasz vasutak* igazgatósága nagy gondnal fogott hozzá a vasútak új organizálásához, hogy az utazást minél könnyebbé és kényelmesebbé tegye.

Vasúti kedvezményt ad: a külön utazóknak 30%, a legalább negyven személyből álló csoportoknak 40% és az egész vonatot betöltő (legalább 400 zárandoknak) 50%-os engedménnyel. Ugyanilyen kedvezmények lesznek a tengeri úton is. A biboros hercegprímás óhaja, hogy inkább impozáns nagy csapatban, mint kis csapatokban jelenjünk meg Rómában. Az organizációt Magyarországon a Katolikus Szövetség végzi, hozzá (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.) kell minden felvilágosításért fordulni.

Lakások átengedésére Rómában minden katolikus családot fölkertek. S mint halljuk, a legelőkelőbb családok is szűkösen összehúzódnak, hogy a zárandokoknak helyet adjanak. Kályhát rakatnak s központi fűtést rendeztetnek be palotáikban, hogy a zárandokok annál jobban érezzék magukat Rómában.

A *misszióskiállítás* lesz a zárandokok számára az egyik legnagyobb látványosság. A kiállításról külön folyóirat jelenik meg decembertől kezdve Mgr. Gramaticának, az Amrosiana exdirectorának, szerkesztésében.

* * *

Uj alapító tagjaink: *Kahuja Antal Jászberény és Danzinger Franciska* 200—200 ezer K-ás adományaikkal beléptek az Oltáregyesület alapító tagjai közé. Isten fizesse meg!

* * *

XXV. évfolyamunkat a Gondviselésbe vetett bizalommal kezdtük el. Lapunk legfőbb törekvése a szentségi Jézus dicsőségének szolgálata. Amennyire tehetségünk engedi s kedves olvasói megértő pártfogása és lapunk terjesztésében kifejtendő buzgalma hozzásegít, azon leszünk, hogy — mint Granito di Belmonte kardinális mondotta két hónapja Palermóban — előkészítsük a szentségi Jézus diadalát, először a lelkekben s azután az önként adódó fényes eucharisztikus kongresszuson át, esetleg az egész világ előtt is megmutassuk, hogy mi Krisztusért — Krisztussal — és krisztusi módon élünk.

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.